

Nemzeti Kulturális (Hadi)tanács

L. SIMON LÁSZLÓ

A MAGYAR NEMZETI
MÚZEUM FŐIGAZGATÓJA

Hazánk történelme során számtalan külső támadással, belső vizállyal, természeti katasztrófával birkózott meg, és szinte mindig megerősödve fordult újra a jövő felé. Napjainkban az illegális migráció, a keleti háború, az Európai Unió elhibázott válságkezelése, valamint az ezekből fakadó energiaválság és infláció mind egyszerre gyúri a magyart. Az évszázadok tudása, őseink tapasztalata újra élővé válik: bajban a nadrágszíjat meghúzni, a gazdaságot felpörgetni kell. A határokat megerősítjük, a puskaport pedig szárazon tartjuk, remélve, hogy a kormány következetes békeparti politikája megóv bennünket az orosz–ukrán konfliktus továbbterjedésétől.

A kultúrában, az identitáspolitikában pedig, abban, hogy mi végre is az összetartás és az erőfeszítés, különösen határozott és hatásos lépésekre van szükség. A harmadik Orbán-kormány és az Országgyűlés létrehozta a nemzet kultúrstratégiai intézményeit, s rájuk építve a Nemzeti Kulturális Tanácsot, újra elismerve azt, hogy a kultúra nem bokréta a kalapon, hanem a magyar nemzet megmaradásának legfontosabb tartópillére. Vészterhes időkben, amikor az a tét, hogy a magyar magyar maradhat-e, hogy unokáink sorsa merre fordul majd a század közepén Európában, a védekezés logisztikai teendői mellett legjobban közösségi létünk zálogait, identitásunk őrzőit: templomainkat és kulturális intézményeinket kell megerősítenünk. Ezzel a küldetéstudattal végezzük a munkánkat mind a Mandiner szellemi körében, mind a hetilappal stratégiai szövetséget vállaló Magyar Nemzeti Múzeumban. Amikor fókuszáltan és a gazdasági lehetőségeket is figyelembe véve meg kell erősítenünk identitáspolitikánk keretrendszerét, akkor a meghatározó nemzeti kulturális intézmények nagy hajóit nem kikötöni kell, hanem üzemanyaggal és munícióval feltöltve kivezényelni a partok védelmére.

Ezért létfontosságú, hogy a kultúrstratégiai intézmények most ne defenzívába vonuljanak,

hanem egymással szövetkezve, átgondolt terv mentén keretezzék kulturális értelemben is a következő éveket. Szélesre kell tárniuk templomaink, múzeumaink, színházaink kapuit, hogy az emberek érezhessék, nincs új a nap alatt, a magyarság ezeréves keresztény államának alapjai stabilak, a tudás és az akarat megvan, összefogással újra túljuthatunk a nehézségeken. Tavaly végre lendületet kaptak a kultúrstratégiai intézmények, szellemi értelemben is magukkal húzva a kisebb és a vidéki, sőt a határon túli magyar intézményeket. Ezt a

lendületet nem szabad elveszíteni, s nem kerülhetünk megint abba a helyzetbe, hogy éppen az alapfeladatokra: műtárgyvásárlásra, kiállításrendezésre, konferenciák szervezésére, valamint könyv- és katalóguskiadásra nem lesz pénz. Ha a Nemzeti Múzeumban, a Nemzeti Galériában, a Szépművészeti Múzeumban vagy éppen a Néprajzi Múzeumban nem tudunk új időszaki kiállítást rendezni, az olyan,

mintha a Nemzeti Színházban nem lennének újabb bemutatók, sőt előadások sem.

Az előző ciklusokban a miniszterelnök egyértelművé tette: kurzusépítésben gondolkodik, ami jóval több, mint az ország belpolitikai, gazdasági és külpolitikai menedzselése. A kurzus létrejötte jellegzetes szellemi arcél, egyértelmű identitás kialakítását feltételezi. Azt Orbán Viktor is számtalanszor kifejtette – többször is idézve a Churchillnek tulajdonított akkor miért háborúzunk? kérdést –, hogy kurzus markáns kultúrpolitika nélkül lehetetlen. Ezért van újra önálló kulturális tárcája, szerencsésen párosítva a művelődés és a művészetek ügyét az innovációval. Ezért nem szabad most hátrálnunk, s feladnunk az eddig megszerzett pozícióinkat. S ha ehhez arra van szükség, hogy összefogjunk, s okosan reagáljunk a szomszédban zajló háború okozta válságra, akkor alakuljunk pragmatikus haditanácsa: Nemzeti Kulturális (Hadi)tanácsa!

